

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הר"צ שלום ארוש שליט"א פרשת | קרח | ג' תמוז תשע"ח (16/06/18) | גליון 575

שוֹחִים בים של אושר

ועל ידי זה המשיח יתקן את העולם. כי כל קלקול העולם נעשה רק בגלל החיסרון בתודות והודיות, והמשיח מלמד אותנו רק להודות, בלי סוף. וכאשר זוכים להודות ולשיר ולשבח בלי סוף – מרגישים תענוג עילאי ולא רוצים להפסיק להרגיש את הגן עדן הנפלא הזה בשביל שום דבר שבעולם, לא פוליטיקה, לא מחלוקות, לא עבירות, לא תאוות. ואז ממילא לא חוטאים ולא עוברים על רצון ה'. פשוט שוחים בים של אושר ומאבדים עניין בכל ההבלים. כשרואים את האור של התודה, מבינים ומרגישים שכל הבל העולם הם חושך וגיהנום. וזו עוד הבנה בדברי ר' נתן שאם היו מודים לה' תמיד על הטוב ועל הרע – הייתה באה הגאולה השלימה. כי זו התכלית של עם ישראל.

העבודה העיקרית

וגם עבודות התורה והתפילה צריכות להוביל את האדם לעבודה הנשגבה והעיקרית של התודות והשירות והתשבחות. ואם חסר בעבודת השירה, זה אומר שהלימוד והתפילה חסרים מאוד ואינם בכיוון הנכון.

לכן אדם צריך לשנן לעצמו שהעבודה העיקרית שלו היא להודות ולהלל, ואסור לו לקצר בעבודה העיקרית בשביל שום עבודה אחרת. וזה אומר להתפלל במתינות בניגון ובנעימה. להגיד את פסוקי דזמרה במתינות כמובא בהלכה, ולנגן ולזמר כראוי לפסוקי דזמרה, וכן בשירת הים צריכים לשיר כפשוטו, ולברך בניגונים, ולהאריך בתשבחות, להאריך בזמירות שבת ומצאי שבת, בזמירות הבוקר, להאריך בהלל, לעשות התבודדות ארוכות של הודיות ותשבחות, ובכל הזדמנות לשיר ולשבח את ה'. כי זה הדבר הגדול והעיקרי שחסר לאדם ועליו להשקיע את כל כוחותיו להשלים את החיסרון, וזו כל תכליתו בעולם.

מלך ישראל לנצח נצחים. רבינו מספר בסיפורי מעשיות במעשה מבעל תפילה שהמלך מבטא את התכלית של העם. ובגלל שהתכלית שלנו היא ההלל וההודיה השירות והתשבחות – לכן המנהיג שלנו צריך להיות כזה שכל מהותו היא שירות ותשבחות. ולזה זכה בשלימות רק דוד המלך, כמו שמעידה הגמרא ומסבירה על שם מה נקראה רות? מפני ש'זכתה ויצא ממנה דוד שרְיָהוּ להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות'.

הייחודיות של דוד המלך

מה פירוש ריווהו? מלשון רְיָהוּ, הרוויית הצימאון. כביכול הקב"ה צמא. למה הוא צמא? לשירות ותשבחות. ואף אחד לא הרגיע לקב"ה את הצימאון הזה, עד שבא דוד וריווהו בשירות ותשבחות. ולמרות שדוד המלך היה גם עוסק בתורה יומם ולילה, וממש לא פסק פומיה מגירסה עד שלמלאך המוות לא הייתה שום שליטה עליו מרוב התמדתו בתורה, והוא גם ידע את כל התורה כולה כמו שמעיד הרמב"ם בהקדמה למשנה תורה, שכל התורה כולה עברה דרך דוד המלך ע"ה, והוא גם היה בעל תפילה עצום כמו שמעיד על עצמו ואומר: "ואני תפילה" – עם כל זאת, הייחודיות שלו והסיבה שבגללה נבחר להיות משיח היא שהיה מרווה לקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות!

היו גאונים וצדיקים בעלי תפילה ונביאים שבוודאי זכו למה שזכו, אבל להיות משיח ומנהיג ישראל לנצח ולהוביל אותם לתכליתם – לזה זכה רק דוד המלך דווקא בגלל השירות והתשבחות, כי כאמור, זאת היא התכלית של עם ישראל.

ולכפיות טובה ולהתנהגות מבישה ואומללה. וכדי לא להגיע לכפיות טובה שהיא שורש כל העוונות, חייבים להיות אסירי תודה ומחוברים עם ההודיה.

אדם צריך להרגיש שהדבר היחיד שחסר לו בחיים הוא שעוד לא הודה מספיק לה', כמו שאומרים בנשמת: 'ואילו פיננו מלא שירה כים וכו' אין אנחנו מספיקים להודות'. ואם אדם היה מרגיש את זה באמת – איפה היה לו זמן לחשוב על החסרונות שלו? וכי בשר או קישואים או אבטיחים חסרים לו? חסר לו רק דבר אחד, שלא הודה מספיק על כל הטוב שיש לו. אם היה מרגיש שכל

ימי חייו לא יספיקו להודות למנהיג שלו – מי היה יכול בכלל לחשוב לדבר על משה רבינו? אם בני ישראל היו מכירים טובה, אף אחד לא היה מעלה בדעתו לדבר סרה במשה. **כאשר הכרת הטובה נחלשת – זה הפתח לכל הצרות והעוונות שבעולם.**

תכלית היצירה

ומדוע זה כך? מדוע ברגע שאדם מרפה מעט מהכרת הטובה מיד הוא מתמלא בכפירה ובכפיות טובה? הסיבה לכך היא שהאדם נברא להיות עסוק כל כולו בהכרת הטובה, כמו שכתוב: "עם זו יצאתי לי תהילתי יספור", תכלית בריאתנו היא להלל את ה'. ודוד המלך מבקש: "יימלא פי תהילתך כל היום תפארתך" – אני רוצה שהתודה וההלל ימלאו את כל ישותי ואת כל קְרָעִי, שלא יהיה לי מקום וזמן לשום דבר אחר. ולכן עשה ה' שכדי לעשות רצונו באמת, חייבים להיות קשורים ואסורים לתודה עם כל הלב, בכל רגע ובכל שנייה.

ומסיבה זו נבחר דוד המלך להיות

רצף הפרשות האחרונות מראָה לנו הידרדרות חמורה במידת כפיות הטובה של עם ישראל כלפי הקב"ה וכלפי משה רבינו מנהיגם. בפרשת בעלולות בני ישראל שכחו לגמרי מאיזה גיהנום הם יצאו, וטענו שחסר להם בשר ופינוקים. ומתגובת משה ניכר, שכבר אז הוא הבין שהם בעצם לא מרוצים ממנו באופן אישי, כמבואר שם בכל העניין. בחטא המרגלים שבפרשת שלח כפיות הטובה עולה מדרגה. האמירות הכפרניות של בני ישראל, 'כי חזק הוא ממנו' – מעידות שלא רק שהם לא רואים את הניסים שמסובבים אותם בכל רגע בשהותם במדבר, אלא הם גם שכחו את כל הניסים הנוראים של יציאת מצרים וקריעת ים סוף, והם איבדו את כל האמונה ביכולת של הקב"ה לעזור להם. ואז גם האמירות שלהם כלפי משה רבינו נעשות יותר חריפות: 'ניתנה ראש', הם רוצים מנהיג חדש. ובפרשת השבוע שלנו בני ישראל כבר מגיעים לשיא ומדברים גלויות ושירות נגד המנהיג הנערץ שמסר נפשו עליהם.

וזה מזעזעל כל פעם מחדש לראות את היחס הזה. האם זה יכול להיות שהם שוכחים כל כך מהר, ומשיבים רעות על גבי רעות תחת כל הטובות ומסירות הנפש של משה? ובכל פעם מחדש צריכים לזכור ולהזכיר, שהתורה לא מספרת לנו על אנשים שחיו בעבר, אלא היא מספרת לנו על החיים שלנו ממש. גם אנחנו בעוונות הרבים חוזרים על אותן הטעויות, ועלינו להתבונן ולהבין מה השורש לאותה התנהגות, כדי שנוכל להימנע מלחזור על אותן טעויות.

שורש הבלבול

ויש להסביר, שאין שתי אפשרויות: או שאדם אסיר תודה וקשור תמיד לתודה ולהכרת הטוב, או שהוא כופר בטובה. מי ששוכח את כל הטוב שבורא עולם עושה אתו, ושבני אדם עושים אתו – מהר מאוד מגיע לכפירה

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

ביום ד' בירושלים
בהיכל הישיבה בשעה 20:30
ביום ה' בחולון
רה"מ מפעילים פינת המצודה
ביה"כ ע"ש הלל צה"ל בשעה 21:30

יום ב' ה' תמוז (18/06/18)
אשקלון והסביבה
מתנ"ס אלוני ציון גדעון 21
בשעה: 20:30

יום א' ד' תמוז (17/06/18)
חדרה והסביבה
בית כנסת רשב"י צלדור 24
בשעה: 20:30

הקנאה

לקנאה אין פה, הקנאה היא אילמת, אנשים מוכנים להודות בה שיש להם מידת הכעס, שהם מכורים לשליטה, שהפחד מושל בהם, אבל אין כמעט מי שמוכן להודות בפה מלא שהוא מקנא, וזאת למרות שהקנאה שייכת לכולנו, מניעה את מציאות חייו, אנחנו נולדים איתה, והיא מלווה אותנו בכל שלב בחיינו. כל כך חזקה הקנאה אצלנו, שהיא כלל לא שואלת אותנו מתי להופיע, היא פורצת מתוכנו ללא בחירה, ובכל זאת, אנו נוטים להכחיש בכל תוקף קיומה אצלנו.

מדוע קנאה לנו כל כך להודות בה?

אלא שבאמת יש כמה סוגי קנאה, יש 'קנאות סופרים', בקנאה זו אין ענין צרה בהצלחה של האחר אלא שני רוצה שיהיה לי גם, מה שיש לו, וזו קנאה טבעית והכרחית לנו, כי היא מניעה אותנו להתקדם בשמיות וברוחניות, על קנאה זו נאמר שהיא מרבה חכמה. אך יש קנאה רעה, שהיא צרות עין, בקנאה זו משאלתו הכמוסה של המקנא שלא יהיה לזולת מה שיש לו.

ומכיוון שהאדם מטולטל בלהט החרב המתהפכת בין קנאות סופרים לצרות עין, שעל כן מספרת לנו על קנאת הנחש באדם.

קשה לו להודות בפה מלא שהוא מקנא, שמה קנאתו היא לא קנאת סופרים אלא צרות עין. יתירה על זאת, גם בקנאות סופרים קשה להודות, כי קנאה חושפת חסרון. כשאני מקנא, זה אומר שמשוה חסר לי, שאני לא לגמרי שמח בחלקי, וכך העשירות של האחר הופכת להיות העניות שלי, חכמות של האחר הסכלות שלי, יופיו של האחר הכיעור שלי, האומץ של האחר הוא הפחד שלי, ואת זה לא קל להכיל, בפרט בעולם רווי מסכות...

זה מה שקרה לקורח, גם לו היה קשה לשים את הדברים על השולחן, והוא הליש קנאתו בטעמים שונים, אך מתחת לפני השטח כרסמה קנאה, שהיא מחלה המכילה כל חלקה טובה. אם קורח היה הולך לטיפול פרטני אצל מטפל טוב שבדורו, קרוב לוודאי שהוא היה משקף לו את קנאתו הנסתרת במשה, מוכיח לו שקנאתו היא לא קנאת סופרים, ובטח לא קנאה לאמת, כי אם כן, מדוע מבקש לעצמו כהונה גדולה? זהו לא למעשה הלימוד העיקרי עבורנו, להיות מסוגלים לחשוף את חלקי הקנאה שלנו, את המניעים האמתיים שאינן נראים ממבט ראשון.

וזו דרכה של תורה, לחשוף את הקנאה, שעל כן מספרת לנו על קנאת הנחש באדם.

ועל קנאת עשיו ביעקב, וקנאת השבטים ביוסף, ושאלו דודו, כי לקנאה שורשים קדמוניים בכלל המציאות, ואין עצה להינצל ממנה כי אם בחשיפתה, לא לפחד מההודות בה, זו הדרך העיקרית להשתחרר ממנה, או לכל הפחות למזער נזקים שהיא עושה, כי לקנאה יש נזקים גדולים, כמו שלימדוני רבותינו, שכל הנותן עיניו בזה שאינו שלו, מה שמבקש אין נותניו לו, ומה שבידו נוטלין הימנו (סוטה ט), וכן אמרו (אבות ד) שהיא מוציאה את האדם מהעולם, והוא כמתולתו על ההשגחה, וכבא בטרונא נגד הקב"ה, ומביאתו לידי כעס, ומרירות, ועצבות, והיא אם כל חטאת.

לכן חשוב להתפלל על עין טובה, ולדבר טובות על אלו שבהם אני מקנא, וכך יכול להעלות הכל לאמונה ולמברא נפשו, וכן רפואת הגוף והנפש תלויה בנקיון מהקנאה כמאמר הכתוב "חיי בשרים לב מרפא ורקב עצמות קנאה" (משלי יד) היינו זה שנקי מן הקנאה יש לו "לב מרפא", הלב שלו בריא, ועל ידי עין טובה תבוא הגאולה, שפסגתה תהיה ביטול הקנאה, כמאמר הכתוב "וסרה קנאת אפרים, וצרי יהודה יפרתה, אפרים לא יקנא את יהודה, ויהודה לא יצור את אפרים".

האם ניתן לכפות על אדם להיות גבאי?

דיון המוגש ע"י בית ההוראה "חוט של חסד" מאת הר"ג ר' אלחנן שלום אלגרוד שליט"א ר"כ ההוראה ודומ"צ דק"ק "חוט של חסד" ודיין בביה"ד "משפט וחסד"

הבית יוסף (י"ד סי' ר"ז ס"ה ד"ה י"ב) כתב עוד שם המרדכי"א הביא את המרדכי"א (ב"ב רמז תפ"ח) שסובר שהם שרוצים למנות לגבאי של צדקה (וה"ה ללל תפקיד ציבור אחר, כמובא לקמן בדברי החכמת אדם ושאר האחרונים) - צריך לקבל זאת על עצמו ולא יסרב. והמהרש"ם (בספרו משפטי שלום קונטרס תיקון העולם סי' ר"א הג"ה סק"א (דף צ' ע"א)) מביא ראייה נוספת מהמדרש רבה (פי' "קדושים" פרשה כ"ה סי' א') שם איתא להדיא שלהיות גבאי ועוסק בצורכי ציבור הוא דבר שגורם חיים וא"ל המונע את עצמו מזה גורם לעצמו קיצור ימים.

אלא שהשאלה הייתה האם ניתן לכופו אדם להיות גבאי בעל כרחו או לקונסו במקרה שמסרב, ועל כך עונה שו"ת אבן שהם (למורה"ר אליקים געץ זצ"ל, סי' ל"ט) שמדינת לא ניתן לכפות על כך או לקונסו ומביא לזה ראיות רבות מהש"ס, אלא שמ"מ למסקנה ולמעשה על הטיל על המסרב קנס מסוים כדי לגדור מילתא ע"מ שתקנת פרוסי העיר לחייב אנשים להיות גבאים לא תהפוך לריקה מתוקן.

ואך גם פוסק המהרש"ם (בספרו משפטי שלום קונטרס תיקון העולם סי' ר"א הג"ה סק"א (דף צ' ע"א)) על סמך שו"ת אבן שהם הנ"ל שלא ניתן לכפות על אדם להיות גבאי בעל כרחו אלא שמוסיף שיש מקרים שבהם סירובו לשמש כגבאי צדקה יכול לגרום לו לקיצור ימים ושנים ח"ו, אא"כ הוא עמל בתורה הקדושה והעיסוק בצורכי ציבור גירום לו לבטל תורתו - שהרי התורה עצמה בוודאי גורמת לאריכות ימים.

אולם הגר"י גולדברג שליט"א (בספרו טובי העיר פי"א סי' ו' ובנספח א') חולק על שו"ת אבן שהם ועל המהרש"ם הנ"ל, וסובר שכן ניתן לכפות על האדם להיות גבאי ופרנס ובעל כרחו, וראייתו משו"ת הרשב"א (ה"ג סי' תי"ז) שפסק שיש כוח ביד טובי העיר לכפות אנשים להיות גבאים לענייני גביית מסים, והביא מספר מטה שמעון (ה"ח סי' ר"א) הגהת טור א"ת [יא] שכתב שנעלמו מעיני שו"ת אבן שהם והמהרש"ם דברי הרשב"א משום ששטובות אלו עדיין לא נדפסו בזמנם, וודאי שאם היו רואים את

ש"ת של חסד

אולם בבבלי (סנהדרין י"ז ע"א) איתא להיפך - שהעיסוק בצורכי ציבור גורם לעצבות ולדל שמוחה, דהנה הגבאי ש מספרת שאלו ומידד הוסיפו להנשב לאחר שבשבעים הזקנים פסקו מנבואתם ואמרו שמשוה רבינו ימות ויהושע בן נון יכניס את עם ישראל לארץ-ישראל, וכאשר שמע זאת יהושע בן נון, אמר למשה רבינו "כלאם" ומפרשת שם הגמ' שהכוונה היא "הטל עליהן צרכי ציבור, והן כלין מאיליהן", ומבארים שם בעלי התוס' (ד"ה "והם כלים מאיליהם") וז"ל: "פירוש נבואתם כלה, דאין שכניה שורה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה" - הרי לנו להדיא שהעיסוק בצורכי ציבור גורם לאדם לעצבות ולכן נבואתו נפסקת ממנו משום שאין הנבואה שורה מתוך עצבות! ולכאורה קשה כיצד הרמב"ם והשו"ע פסקו כירושלמי נגד הבבלי?

ומצינו כמה תירוצים ליישב את הסתירה בין הירושלמי לבבלי [עייני בספר ולווי אמר על הבבלי ה"ל, ובשו"ת שבת הלוי ח"א סי' מ' אות א', ובשו"ת דברי יציב ליקוטים והשמטות סי' ק"ב אות ג' שמביא כמה תירוצים, ובשו"ת אבן שהם למורה"ר אליקים געץ זצ"ל, סי' ל"ט ועוד], ואכמ"ל.

ולגבי נידון השאלה, איתא ברמ"א (ה"ח סי' ב' ס"א) שטובי העיר שקיבלום עליהם בני העיר (וה"ה לגבאי הקהילה שקיבלום עליהם בני הקהילה), יש בידם כוח לגזור גזירות ואף לקנס ולהעניש, וא"כ לכאורה בנידון דידן יש כוח ביד ראשי הקהילה לחייב את השואל לשמש כגבאי ואף לקנס אותו במקרה שמסרב.

אלא שכבר פוסק שו"ת ציץ אליעזר (ה"ג סי' כ"ט פי"ג אות ג') שאין שלטונם שלטון ללא מצרים ואין בידם לכפות על כל דבר אפילו היכן שהקהל קבלו עליהם בהסכמה ובשבעה שכל מה שיגזרו ראשי הקהילה חייב אותם, וק"ו היכן שהקהל לא קיבלו עליהם בהסכמה ובשבעה את הנ"ל. וא"כ אפילו אם נאמר שיש לראשי הקהילה מעמד שוה לאותם טובי העיר שעליהם דיבר הרמ"א, יש לדון האם בכוחם לחייב אדם להיות גבאי צדקה, או שדבר זה נכלל באותם דברים שאין כוח בידם משום ש"אין שלטונם שלטון ללא מצרים".

בשנת תשכ"ח בזימ"ו ח' תמוז, היו הקטאנים האכזריים בעיר אומא, והעמידו חפה בצדק בית-ההגנסות וצ'לם שתי וערב תחפיו, והקריזו שקל יהודי הנכנס תחפיו יצ'ל. אולם שום יהודי ללא יוצא מהקלל לא נכנס תחפיו, ונצ'חו את כל ה'יהודים תושבי העיר, כשלישים אג'ל נפ'ט, וקהל זה קדושו השם מפ'לג. וקברו את הנרצחים ב'בית-הקברות בקבר אחים גדול, בסמוך לציון רבנו.

אמר מהר"ג ז'רנו-לב'קה: עבור ענין רבנו זצוק"ל צריכין להיות נקי מן הקנאה והתפאה והפבור מכל וכל לגמרי, אך מה יוכלו לעשות אם האדם מקנא או נקבל בתפאה, הלא אנוס הוא, ועל-כן אף-על-פי-כן מקרב אותו רבנו זצוק"ל, אולם כשירצה עוד גם כבוד, וכן אמר פ'עם ב'לשון אחר: אם יש ג' קנאה ותפאה, הרבי מקבל אותך, אג'ל את בקב'ך אתה מק'ח לז'רק לגמרי. (שש"ק א-תרנ"ב)

א ב של החיים

- ☆ המאמין לא מקנא ב'יתרונות של הולדת כי הוא חי ב'אמונה שמה שחסר לו זה הכי טוב לשלמות שלו.
- ☆ הקנאה היא ש'ש תחלואי הנפ'ט, האמונה ש'ש ב'ראיות הנפ'ט.
- ☆ כל קנאה ש'מתעוררת ב'אדם היא אור אדם ש'חסרה לו אמונה, והוא לא חי במס'לול שלו. התענה: חזר למס'לול ש'לך.
- ☆ השמחה בחלקו היא שלמות האמונה, ש'שמח גם ב'חסרונות שלו, ומפילא לא מקנא בהצל'חה של אף א'חד.

דברי הרשב"א היו חוזרים בהם. והגר"י זילברשטיין שליט"א (שקוץ חמד ב"ב ח' ט"ז "רשיאין בני העיר להתנות") חולק על הגר"י גולדברג שליט"א הנ"ל ומקיים את דברי שו"ת אבן שהם והמהרש"ם שאכן לא ניתן לכפות, ומבאר את דברי הרשב"א שניתן לכפות את היחיד לשמש כגבאי וכפרנס רק באופן שיש עוד קהילה חזק מאוד שכל הציבור משועבדים אליו (כמו שהיה נהוג בזמן הקדמונים בקהילות ישראל), מה שאין כן בזמננו שאין זה מצוי כ"כ (וכמובן שיש לדון כל קהילה לפי עניינה). ומ"מ נשאר בצ"ע.

למעשה: על אף שהעיסוק בצורכי צבור נחשב כעיסוק בלימוד התורה הקדושה ולעסקן של דין של ת"ח לכל דבר, ועל אף שהעיסוק בצורכי צבור נחשב כמביא לידי שמחה במקרים רבים, ועל אף שהראשונים והאחרונים פוסקים שמי שרוצים למנות לגבאי ולפרנס על הציבור אין לו לסרב ואם יסרב יכול לגרום לו לקיצור ימים ושנים (אא"כ הוא עמל בתורה הקדושה והעיסוק בצורכי ציבור גירום לו לבטל תורתו), מ"מ מצינו שנחלקו הראשונים והאחרונים האם ניתן לכפות על האדם להיות גבאי או פרנס שכל כרחו על לקנסו ואתו במקרה שמסרב, וגדולי האחרונים סוברים שלא ניתן לכפות או לקנס על כך ומביאים צדוק ראיות לדבריהם.

ועל סמך פסיקת גדולי האחרונים, נלע"ד שלא צדק רב הקהילה בטענתו שאם השואל לא יסכים להתמנות לגבאי הוא ייאלץ לעזוב את הקהילה (וכמובן שכל זה בהנחה שמדובר בקהילה יגילה שבה כוחם של ראשי הקהילה אינו מוחלט), שהלא אף זה נחשב ככפייה, ובפרט שעיזבת הקהילה הינה צעד בלתי הפיך שיכולה לפגוע קשות באותו אדם ובמשפחתו. ומ"מ מאחר וחשוב ביותר לשמר את מבנה ותקנות הקהילה, וכיון שמצינו בשו"ת אבן שהם הנ"ל שכן השיית קנס בסכום לענייני גביית המסרב למיגדור מילתא, צריכים שני הצדדים (השואל ועוד הקהילה) לפנות לדיין מומחה שמוסכם עליהם ע"מ שיפטר ביניהם.

המשך דבר ראש הישיבה

את המטרה

ומדוע זה באמת כל כך קשה לאדם לעסוק בעבודת השירות והתשבחות באריכות? הסיבה לכך היא מפני שהאדם לא עובד נכון, הוא מפספס את הדברים העיקריים בעבודת ה' שלו. אם אין לו התבודדות נכונה של משפט וחשבון נפש יומי והוא לא עובד על תיקון הברית – יהיה קשה לו מאוד להאריך בשירות ותשבחות. ואילו כאשר אדם עובד על תיקון הברית ועושה תשובה בכל יום – התודה לה' מאירה לו והוא מרגיש מתיקות נפלאה בשירות ובתשבחות, וקל לו להאריך ולעסוק בעיקר תכליתי.

לכן צריכים לדעת שהתכלית של כל התורה והתפילה, של התשובה ושל כל עבודת ה' היא להביא את האדם לתכלית, כלומר: **לבטל ממנו לגמרי את כל הגאווה, לבטל ממנו לגמרי את כל כפיית הטובה, את כל הכפירה, כדי להיות אסיר תודה ולעסוק בתכליתו שהיא השירות והתשבחות התודות וההודיות.**

בעקבי הצאן

ואכן ראינו הרבה מאוד מהצדיקים הקדמונים בכל הדורות ומכל החוגים והעדות שחוץ ממה שהיו גאוניים עצומים ובקיאים בכל החכמות, מקובלים, בעלי פלפול, מרביצי תורה, מנהיגים, עוסקים בצרכי ציבור, ועוד – תמיד השקיעו זמן לכתוב שירים לה', מתוך לבם הטהור שהיה מלא שירה הודיה וכיסופין, והם לא חשבו שזה ביטול תורה או בזבוז זמן ח"ו, אלא זכו שהתורה והתפילה שלהם הביאו אותם לעבודת השירה שהיא תכלית היצירה.

לכן נדע היטב שהחיסרון בעבודת השירות והתשבחות ואסירות התודה – הוא הוא הגורם העיקרי לכל החטאים ולכל העוונות ולכל הצרות ולכל הגלויות. הוא זה שגרם לקרח להתנשא ולחלוק על משה. הוא זה שגרם לכל עדת קורח ולכל הגאוניים וראשי הסנהדראות לאבד את עולמם ולעסוק במחלוקת ושנאה כלפי אהובם ומטיבם שהיה בשבילם יותר מאבא ומאימא ונשא אותם כאשר יישא האומן את היונק.

ואת המסר הזה זכו להבין בני קורח. והם עשו תיקון לחטא של אביהם על ידי שעסקו בשירות ותשבחות, ולכן הם כתבו שירות ומזמורי תהלים. ולכן הם גם עסקו בעבודת השירה על הדוכן בבית המקדש, כדי ללמד את כל עם ישראל שבאו לבית המקדש להתקרב לה', שההתקרבות העיקרית לה' היא על ידי השירות והתשבחות שזו התכלית באמת.

את פהם ואמרו כלל בית ישראל.

הנה לא ינום ולא יישן

בני משפחתו אצים רצים לתפוס מחסה מפני החיות צמאות הדם.

החושך הסמיך היקשה על הפורעים להבחין בבני הבית אבל מיד נשמע קולם האימנתי: "הוציאו אלינו את הכסף! ולא תיפלו שדודים בידנינו!"

רבי לוי יצחק ששכב תחת המיטה חש בסכנה האורבת לקרוביו, והוא החליט כי לא עת להחשות עכשיו. במסירות נפש יצא ממחבואו והתייצב פנים אל פנים בפני הפורעים הרוצחים:

"הנני להביא לכם את כל כספנו, קחו את מעט רכושנו אך הניחו לנפשנו!" – אמר ר' לוי יצחק.

בעלטה הכבדה ששררה בבית קשה היה למצוא דבר מה. רבי לוי יצחק נשא תפילה חרישית מקירות ליבו לשלמו ולשלום בני משפחתו וניגש בזריזות לתת וטרף את אוכלו טרם יהפכו חלילה הם להיות טרפו של בן בלעיל זה.

מן העלטה ניבטו עיני הפורעים, עוקבים אחרי תנועתיו של ר' לוי יצחק. הוא נכנס בצעדים כבדים לחדר הסמוך, ניגש לארון הספרים, הסיט כמה ספרים והוציא צרור דל.

הוא יצא אליהם עם הצרור, וראש הכנופיה לקחו מידי. "זה הכל?" – שאל בחמדה ועיניו יוקדות.

"זה הכל" – השיב ר' לוי יצחק. "יותר מזה אין לנו... בואו והיווכחו בעצמכם..."

הוא הוביל אותם למסתור והראה להם את הרווח הריק בין הספרים... "אם כך, עניים אתם מאד" אמר ראש הכנופיה "ובכן נרחם עליכם ונלך לדרכנו".

הפורעים עזבו את בני הבית והניחום לנפשם, והחושך הפך לאור גדול...

לימים יספר כי היה זה נס גלוי, שלמרות העלטה מצא מיד את מבוקשו. אילו התמהמה בחיפושים, היו הרוצחים קצרי הרוח שמים קץ לחיו, מידית.

לאחר מעשה עזבה המשפחה את קיבליטש ועברה לטפליק העיר הגדולה...

סיפור לשולחן שבת

יצחק בנדר זצ"ל.

שיכורי שמחה, בליווי שירה וריקודים חגגו האזרחים ברחבי רוסיה הגדולה. אחרון הצארים מת מות נבלים, והשלטון עבר לידים חדשות. אורה נעימה של חירות מתקרבת והולכת. התפשטה בארץ הענקית והמדוכאת. הממשל שהחליף את ממשלת הצאר הביטיח למיליוני אנשים שחרור, שוויון, פתיחות ובעיקר חופש. גם יהודי רוסיה שמחו שמחה רבה על התמורה. מאושרים היו במפלת שושלת הצארים הצוררים שבימי שלטונם עינו את ישראל, ניסו לעקור אותם מדתם ולהרחיקם מאמונתם. הצרו צעדיהם ואיימו תמיד על חייהם.

עכשיו הביטו על העתיד בתקווה גדולה, קיוו לימים טובים שירפאו את סבלי העבר. הרוסים חגגו, ולהבדיל היהודים חגגו גם הם; הרוסים – ברכב וסוסים וגורגור בקבוקי וודקה

לגרונם, והיהודים, להבדיל, רקדו ושמחו עם ספרי תורה בידיהם: אשרינו שכינו כי ימים הגיעו בהם נוכל לשמוח ולשיש בזאת התורה ולקיים מצוותיה ללא פחד ואימה...

שמחה זו התגלתה כמוקדמת מדי, ואפילו יותר מדי. ריקודי צהלה הפכו במהרה למלחמת כנופיות של ארגונים שונים שרצו לתפוס את רסן השלטון, ולחמו אלו באלו, מאבקים שלו במרחץ דמים.

המלחמות בין הכנופיות לא הסתיימו במאבקים פנימיים בניהם, כיון שנשלפה החרב החלו אנשי הפקר אלו לרצוח ולשדוד כל מי שנקלע בדרכם כחיות טרף שפרצו את סוגרם.

אך הגרוע מכל היה מצב אחינו בני ישראל ברחבי רוסיה ובפרט בעיירות אוקראינה. פרעות ופוגרומים היו דבר שבשגרה. עובדה זו עודדה יהודים רבים מן העיירות לעבור לערים גדולות, שם קיוו כי יהיו מוגנים יותר ולא כטרף קל לחיות חסרות רסן. בין אלו הייתה משפחתו של הצדיק ועובד ה' המופלא, רבי אהרן קיבליטשער זצ"ל, חמיו של רבי לוי

איתן ספר המידות! איתן

אֲכִילָה וְשִׁתְיָה מִבֵּיא לְגָאוּהַ. (גאווה טו')

רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל מחשובי חסיד ברסלב, באותם הימים היה אברך צעיר שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכה וידאת ה', דר באותה עת בבית חמיו. כאשר בני הבית התהפכו על משכבותיהם בחוסר מנוחה, ישב רבי לוי יצחק ולמד לאור הנר.

לפתע נשמעו קולות פרא בחוץ; מזהלות קלגסים, זמירות שיכורים, ושאגות מקפיאות דם. בין כה וכה החלו הפורעים הלום על הדלת בפראיות, וזו הדלת הדלה והשדופה נפרצה בבעיטות מגפיהם כלא היתה. ר' לוי יצחק שחש בסכנה המידית מיהר והתחבא תחת אחת המיטות. הוא הקשיב באימה לקורה בבית ושמע את

Special Happy Amazing מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד

מחיר מיוחד לקייטנות בין הזמנים
Hsidish Simcha Huge productions
חסידיש שמחה הפקות ענק
מקור השמחה
...כמה האופלטה...
דמויות ענק איכותיות, מפוארות, מעוצבות וייחודיות בטעם יהודי
בר מצוה - בת מצוה - חתונה - יום הולדת - ארוע משפחתי - תלמודי - תורה - מתנסיים - בתי ספר - גנים - קייטנות ועוד...
הפעלות מדהימות! שמחות! וסופחות!

אומנות השמחה הייחודית
אפסות נוספות
שילוב של כל מי שרבי ובייחוד רב
פנימיות ובייחוד בוחנת ריקודים

ההרשמה לאירועי הפורים והקיץ בעיצומה!
הפזרנו אלכיון אקוסט

053-314-2709
פקס: 02-5821354

ניתן לקבל טבלות עם תמונות וליידיים © הנוכחיות שמורות

בס"ד

מחפשת ולא מוצאת??

מעונינת בעבודה צנועה ב- 100% ובשעות נוחות?

מצאנו מקום בדיוק בשבילך!
טלפנות עם שליחות, בשעות נוחות ובסביבה חרדית
בברכתו של הרב שלום ארוש שליט"א

העבודה במשרדים בירושלים
לפרטים: 02-5308002 | 02-5308000

חינוך באהבה

לימודי הצלחה פרק כא' מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

"כל המשפחה יושבת סביב שולחן ארוחת הבוקר, כולם רחוצים, מטופחים, מסוקקים ולבושים בקפידה. השולחן מעוצב בטוב טעם ועמוס במוזנות מגוונים ובריאים - מין תפוחים סחוט, חביתות, גבינות וסלט ירקות טרי. הטוסטים קופצים בעליצות מהמצנע וכל בני הבית יושבים בנחת סביב השולחן וסועדים את ארוחת הבוקר..."

כשמיגיעה השעה שמונה, אימא מכניסה את הכריכים שהכינה באהבה לתיקי הגן ובית הספר, נשיקה חביבה אחרונים וכולם יוצאים מהבית רגועים ושמחים לעוד יום חדש של לימודים...

בבקשה לעבודה

מה אתם אומרים?! חלומות... דמיונות... זה קיים רק בסיפורי הילדים! אז תתפלאו שלא רק. ישנם בתים רבים שכן בדיוק נראה הבוקר שלהם. רוצים גם אתם להצטרף להצלחה?! בבקשה קדימה לעבודה!

במסגרת "חינוך ילדינו לניהול הזמן" נמשיך השבוע לעסוק בחינוך ואימון ילדינו לניהול זמן הבוקר. ההתארגנות עם הילדים משעת ההשכמה ועד היציאה מהבית לבית הספר, היא אכן משימה קשה, מלחיצה ומתישה כמעט אצל כולנו, אך היא כזו בגלל שלא התכוננו והרגלנו את ילדינו אליה. אבל אל דאגה, היא ניתנת לשינוי ע"י שינוי דפוס החשיבה שלנו ההורים וע"י עבודה "אימונית" מסודרת בשיתוף הילדים.

טעויות יסודיות

בשבוע שעבר עמדנו על שתי טעויות יסודיות בחינוך הילדים, הקשורות בקשר ישיר ל"חוסר הצלחה בניהול זמן הבוקר". הראשונה היא: "אחריות" שניתנה לו ונשאר פסיבי בכל הקשור למחויבות וארגון סדר יומו. ילד שחש כי אין לו אחריות על התארגנותו, אינו לומד לרכוש כלים שיעזרו לו להתקדם ולהתארגן בכוחות עצמו והוא נשאר "תלתי" בהריו.

ולכן בבית בו "התארגנות הבוקר" עברה מאחריות הילדים אל אחריות ההורים, על ההורים לתקן זאת באופן מיידי ולהחזיר שוב בחכמה ודרכי-נועם את האחריות לילדים בכדי להכין את הקרקע החינוכית להקניית היכולת של הילד לנהל את זמן הבוקר שלו בצורה הדרגתית, עצמאית ונכונה.

הטעות השנייה היא: "מניעת התפתחות" דהיינו, בשנות הילדות הראשונות (3-6) אנו צריכים לחנך ולהרגיל את הילד להרגלים טובים ומועילים, ללימודי אחריות, סדר וארגון, מודעות לנקיון וכד' כאשר אנו מגוונים על הילד ומשלימים בעצמנו את החסך הזה לילד, דהיינו: במידה ואנו מארגנים, מלבישים ומסדרים אותו או את חפציו במקומו, נוצר מצב של "חוסר התפתחות" בתחומים אלו.

כאשר הוא גדל (6-8) והוא אמור כבר לרכוש בכוחות עצמו מתוך ההרגל שהרגלנו אותו את ההתנהגות וההתנהלות הרצויה, אנו מנעמים ומסרבים לבצע במקומו את מחויבויותיו ובפרט בהתארגנות הבוקר ודורשים ממנו "להיות גדול".

הוא כמובן אינו יכול להיות ביום אחד "גדול" מאחר והפסיד את תקופת הילדות הראשונה של "הקניית ההרגלים", ומאחר ואנו כבר "דורשים" מילד בן 7-8 לבצע פעולות בכוחות עצמו, אנו הופכים ל"הורים מציקים" שדורשים ודורשים, מעירים ומשפילים ואפילו עושים לו השוואות עם אחיו הקטנים ממנו וכו' וכו' אך בפירוש לא מועילים לו לחינוך שום דבר.

ועליו לעשות "חזרה לאחור" להכין את אותה ההתנהלות. נרגיל אותו היום לסדר וארגון נלמד ונאמן אותו להתלבש לבד, לסדר ולארגן לבד את חפציו, אך לא מתוך הכרה שהוא כבר גדול ויכול לבד אלא מתוך הכרה שהוא עדיין אינו מספיק מיומן ועליו לתמוך בו ולעבוד איתו ביחד.

עבודה משפחתית

את "עבודה" המשפחתית של "ניהול זמן הבוקר" נתחיל לעבוד עם ילדינו כבר בגיל 3-4. בגיל זה, הילד יכיר את מהות המחויבות וילמד לקבל אחריות על סדר יומו (כמובן המתאים לגילו) איך הילד יכיר? מתוך "גדילה" בבית

שיש בו את התכונות הנ"ל, כי הדוגמה האישית שלנו ההורים ושל אחיו הגדולים ממנו לכל נושא האחריות ירגילו אותו לכך. ולכן, פעולות הרגל אלו אמורות להיות "משפחתיות" וכוללות את כל בני הבית. את ההרגל לניהול הזמן נרגיל את הילדים כפי שלמדנו בפרקים הקודמים, ע"י דוגמה אישית, שיחות כלליות ואישיות, מבצעים, אימון אישי וקבוצתי, עידוד ושבחים, מעקב

אישיו וכללי ופרסים. את הפעולות הללו עלינו לחנך ולהרגיל את כל אחד מילדינו בזמנו ובגילו המתאים, ובמידה ולא פעלנו כך עד היום ואנו נתקלים היום בבעיות ארוגון, חוסר אחריות וחוסר סדר בזמן הבוקר, וזה לא קשור לבעיות השינה כפי שהבאנו במאמרים הקודמים, עלינו לעבוד יותר נקודתי עם כל ילד בנפרד ע"מ לראות בע"ה התקדמות.

שלבי העבודה לניהול זמן

כפי שכבר הזכרנו נדרשים לעבודה על "ניהול-זמן" מספר שלבים: 1. ברור המטרה. 2. ברור הפעולות הנדרשות להשגתה. 3. גורמים וקשיים העלולים להפריע או להקשות על השגת המטרה. 4. בחירת סדר הפעולות דהיינו סדר הקדימויות. 5. משך הזמן המוקצה לכל פעולה.

לדוגמא: המטרה שעליה נעבוד היא: "השכמה והתארגנות הבוקר". נעבוד לפי השלבים הבאים: **1. ברור המטרה.** נחשוב ביחד עם בן הזוג מדוע אנו רוצים לעבוד עם ילדינו על נושא זה, עד כמה נושא זה חיוני בחיינו ובחיי ילדינו ומה נוכל להשיג בחיינו ובחיי ילדינו ע"י שיפור הנושא.

2. ברור הפעולות הנדרשות להשגתה. נבדוק ביחד עם הילד, מהן הפעולות הנדרשות לקימה בבוקר ולהתארגנות, לדוגמא: להתעורר בזמן סביר, לישול ידיים, לשטוף פנים ולצחצח שיניים, להתלבש, לסדר את המיטה, לאכול ארוחת בוקר, להכניס את הכריכים לתיק ולצאת בזמן סביר מהבית לבית הספר.

3. גורמים וקשיים העלולים להפריע או להקשות על השגת המטרה. בעיות קימה כתוצאה משינה מאוחרת, בעיות התארגנות, דחיינות ומריחת הזמן, חוסר סדר בארון וקושי למצוא בגדים וכד'.

4. בחירת סדר הפעולות דהיינו סדר הקדימויות. נמלא בטבלה את סדר הפעולות לפי קדימותן, דהיינו איזו פעולה נבצע לפני מה. לדוגמא סדר הקדימויות בפעולות הבוקר הוא: התעוררות, אמירת מודה אני, נטילת ידיים, שטיפת פנים וצחצוח שיניים, הכנסת הכריכים לתיק ויציאה בזמן סביר מהבית לבית הספר.

כבדי להשיג שיתוף פעולה מקסימאלי, ניתן לילד לבחור מה הגיוני עבורו לעשות אחרי מה. הילד ישקול בשכלו ויבין כי אי אפשר לישון מאוחר ולקום מוקדם או שאי אפשר להשאיר את ארון הבגדים מבוזבז ולהצליח למצוא בבוקר את הבגדים ולכן ישנן פעולות מקדימות לניהול זמן הבוקר וסדרי קדימויות בנייהל הזמן בבוקר ועליו לתכנן אותן ולעבוד על פיהן.

5. משך הזמן המוקצה לכל פעולה. כמה זמן יש להקדיש לכל פעולה?! בגיל הרך, יש להבנות את הזמן לילד, בגילאים מאוחרים יותר הילד יכול להעריך את משך הזמן שמתאים לו, כמובן במסגרת הזמן הכללית שהוקצה לזמן הקימה, בהתארגנות והיציאה מהבית. נתכנן עם הילד את הבוקר כך שישפיק הזמן לכל פעולה בסדר הפעילויות, זמן זה יבחן במבחן המציאות

ויהיה נתון לשינויים, לדוגמא: אם הילד קבע שהוא קם חצי שעה לפני היציאה מהבית ורוצה להספיק גם לחפש את בגדיו בארונות המבולגן, גם להכין מערכת וגם לאכול ארוחת בוקר, הוא ייווכח לדעת כי הוא חורג מהזמן המוקצה ליציאה מהבית והוא עלול לצאת לאחר הזמן המוקצה ולאחר לכיתה וכד' ולכן עליו לתכנן מחדש ובצורה אחרת את זמנו.

ביאורי מילים

כאשר אנו משוחחים עם הילד על ההתארגנות הבוקר, עלינו לשוחח איתו בבהירות ולברור את המילים בשיחה, כך שהשיחה תתנהל "בגובה העיניים" של הילד. כי לא תמיד מה שמובן לנו, מובן גם לו. דוגמא לכך: כאשר אנו אומרים לו "להתארגן" הכוונה היא להתלבש. וכשאומרים "לצאת מהבית בזמן סביר"

הכוונה היא לשעה שבע וחצי. נתמך בו בעדינות לעמוד בהתחייבויות ומדי כמה דקות כשמתקרבת השעה נעיר את תשומת ליבו לכך שהשעה הינה... ובעוד כמה דקות עליו גלשת לשולחן לאכול ארוחת בוקר או לצאת מהבית.

רצוי לכוון את השעון המעורר בפלאפון לסדר ההתארגנות בבוקר, לדוגמא: בשעה 7 השעון יעיר את הילד עם שיר של מודה אני וזכיר לו להגיד "מודה אני" במידה וקשה לו להתעורר, נעשה איתו "משחק בוקר" ונסכם איתו שמחכה לו סוכרייה/שוקולד באחת ממגרות המטבח והוא יוכל לחפשה לאחר נטילת הידיים במידה ויקום מהר. לאחר 2 דקות יצלצל שוב להזכיר את ההתארגנות במקלחת, לאחר 15 דקות את ארוחת הבוקר בשולחן. נאמן את הילד לזמני אותו והתארגנות הבוקר כפי שאנו מלמדים עצמאי.

בגילאי 3-4 נזכיר לילד מידי פעם את סדרי הפעילויות ונשאל אותו: "מה עושים מיד כשקמים?! אומרים מודה אני ונטילים את הידיים..." "מה עושים כל בוקר לפני שיצאים מהבית?! אומרים לאימא יום טוב ותודה רבה ונותנים לה נשיקה וחביבוק"

טבלאות ופרסים

נכין ביחד עם הילדים טבלאות מבצע, לעקוב לבדוק את רמת ההקדמות. בגילאי 3-4 נוכל לצייר או להדביק תמונות המתארות את פעולות הבוקר ובכל יום של הצלחה-נדביק לו מדבקה גדולה. ביום של הצלחה מוטטה-נדביק לו מדבקה קטנה. נסכם איתו שעל 5 מדבקות קטנות מקבלים פרס קטן ועל 5 מדבקות גדולות מקבלים פרס גדול יותר. בגילאי 5-7, בנוסף לציור והתמונות נפרט בכתב את סדר הפעילויות, ובגיל בוגר יותר הילד יוסיף בכתב ידו את התועלת שתהיה לנו מכל התקדמות בפעילות. שיטת המבצע והמדבקות ללא שינוי, אלא אם כן מדובר בילד בגיל 9-10 שאפשר לציין לו את הניקוד במספרים מ-1 ועד 10 וכאשר יצבור נניח 50 נקודות יקבל פרס קטן וכשיגיע ל-100 נקודות, יקבל פרס גדול יותר. בהצלחה, המשך בע"ה בשינוי הבא.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/ או לתיאום מנישה צור קשר בימים ג' - ד' מנישה 8-10 בערב נייד: 0548-434-435 מייל: a0548434435@gmail.com

קמצן עיוור לקח הלואה מחבר שלו אלף שקל... אמר לו חברו מתי תחזיר לי? אמר לו כשאני יראה אותך...

זמנים קרח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:11	19:27	19:22	19:27
ניסה			
20:28	20:31	20:32	20:28
יציאה			
21:03	21:01	21:05	21:01
רת"ת			

המפתח: שמואל א פרק י"א, י"ד, כ"ב - ויאמר שמואל

י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812210 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

Breslev.co.il

בס"ד לארגון זיכוי הרבים וקירוב רחוקים בראשל"צ דרושים למוקד הטלפוני נציגים (למוקד גברים) נמרצים - בעלי יכולת הסברה - וכושר ביטוי

שעות עבודה נוחות | שכר גבוה | סביבת עבודה משפחתית ליווי מקצועי | עבודה בסביבה דתית | אפשרויות קידום

לברורים ותיאום ראיון 077-3609555

נסעתי נושעת

סיסות קול לאמון עם הרפנית ארז תחי

יום רביעי י"ג סיון 13.06.18	עוד יום ראשון ד' תמוז 17.06.18
יום רביעי י"ג אב 25.07.18	עוד יום ראשון י"ב אב 29.07.18
יום חמישי כ"ח אב 09.08.18	עוד יום שישי ב' אלול 13.08.18
רבי נתן מברסלב, רבי נתן הבעל שם טוב, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב	ארוחות ביתיות ומושקעות, לינה, נסיעות, הדרכה ועוד... י"א מילא ביטח ושלום
יום רביעי י"ג סיון 13.06.18	עוד יום ראשון ד' תמוז 17.06.18

סיון 13.06.18